

hvor det er åbenlyst urimeligt, at et menneske mister sine sygedagpenge.

Vi kan jo tage det eksempel, at en person får en gigtlidelse. Det tager nogen tid, inden man finder ud af, hvilken type gigt det er, måske helt op til trekvart år. Så bliver han eller hun sat i gang med en behandling med den billigste medicin. Det tager måske trekvart år at finde ud af, om den billigste medicin virker, og inden vi ser os om, har personen altså mistet sine sygedagpenge, uden at personen er blevet rask, men udelukkende fordi vedkommende er faldet for den såkaldte varighedsbestemmelse, altså at have fået sygedagpenge mere end 52 uger.

Der har været eksempel på eksempel på, hvor urimelig den her sag er. Det er således, at hvert eneste år er der 5.000 mennesker, som mister retten til sygedagpenge, fordi de falder for varighedsbegrænsningen, og 900 af dem mister fuldstændig deres forsørgelse. De går altså fra en situation, hvor de har fået sygedagpenge, til en situation, hvor det offentlige ikke hjælper dem hverken økonomisk i form af forsørgelse eller i form af en aktiv indsats for at hjælpe dem tilbage på arbejdsmarkedet, når og hvis de bliver raske igen. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt.

Det er således, at vi sidste sommer vedtog nogle opstramninger af sygedagpengeloven, som betyder, at vi ikke længere risikerer, at folk kan blive parkeret på sygedagpenge, som vi så det før i tiden. Derfor er tiden ganske enkelt kommet til at få lempet de her regler, så vi ikke sender folk ud i det rene ingenting.

Men regeringen valgte altså at afbryde de her forhandlinger, og jeg er ikke i tvivl om, at forklaringen er, at den har lovet arbejdsgiverne, at den kan lempe de såkaldte regresbestemmelser, så man ikke kan blive retsforfulgt som arbejdsgiver, hvis man selv på den eller den anden måde har været uforsigtig eller har bidraget til, at en medarbejder er kommet til skade.

Jeg må sige, at det ikke er det, der kunne få mig til at stemme for en ændring af sygedagpengeloven. Hvis jeg skulle stemme for den her lovgivning, ville det være, fordi vi forbedrede situationen for de mennesker, som i dag står uden forsørgelse efter et eller måske halvandet år på sygedagpenge.

Så vi er kommet i den situation, at vi, fordi regeringen har valgt den fremgangsmåde, som den har valgt, er gået fra at være overvejende positivt stemt over for sygedagpengeloven og de ændringer, der ligger her, til at måtte konsta-

tere, at på det foreliggende grundlag kan Det Radikale Venstre ikke andet end at stemme imod ved tredjebehandlingen.

Vi har så et håb om, at regeringen til efteråret – det har den i hvert fald lovet – vil genoptage de forhandlinger, den har afbrudt, og at vi så måske kan håbe på at nå frem til et resultat, som viderefører den positive ånd, vi havde i forhandlingerne, indtil regeringen valgte at afbryde dem.

Til den tid må vi jo så overveje, om der kommer et lovforslag, som vi kan stemme for. Men på det nuværende grundlag kan vi altså ikke støtte det lovforslag, som regeringen her presser igennem.

Kl. 19.55

Formanden:

Tak til fru Elisabeth Geday. Og så er det hr. Thomas Krog som ordfører.

Thomas Krog (SF):

Et menneske i sin bedste alder bliver udsat for en arbejdsskade. Det kan være nedslidning, det kan være dårlig ryg, det kan være gigt, det kan være mange ting. Personen bliver så dårlig, at han bliver sygemeldt, men bliver enten af den ene eller den anden grund ikke afklaret i kommunen. Efter 52 uger er der ikke sygedagpenge, så er det kontanthjælp, altså endnu længere væk fra arbejdsmarkedet, end han var i forvejen.

Det kan jo også være, at man holder i sin bil, bliver påkørt bagfra og får piskesmæld. Der er massevis af eksempler på, at det lige præcis ikke kan afklares i løbet af 52 uger. Fuldstændig uforholdt ryger man ud af sygedagpengesystemet, på kontanthjælp, hvis man er heldig, eller på ægtefælleforsørgelse og endnu længere væk fra arbejdsmarkedet, end man ellers ville have været. Det er selvfølgelig helt, helt urimeligt.

Så er der i loven nogle forlængelsesmuligheder, nogle udviklede forlængelsesmuligheder om det ene og det andet. Det er utrolig ressourcerelevante at behandle de her ting rundt omkring og finde ud af, om en person nu har mulighed for at få forlænget sine sygedagpenge af den ene eller den anden grund.

Det viser sig jo også, at kommunerne faktisk overhovedet ikke er i stand til at administrere loven, som den er i dag, eller i stand til at vurdere, om der nu er nogen, der af en eller anden grund har mulighed for at få forlænget sygedagpengene, eller om de ikke har.